

M 307 391

Petr Hugo Šlik
Černobílé
léto

Ilustroval Petr Morkes

Albatros

6. Nejtěžší rébus

Dáša se s elánem vrhla do fotografování. Foták od bratra nosila všude s sebou jako nějaký talisman a zaznamenávala jím kdejaké zákoutí kempu. Ostatní táborníci se nejprve dožadovali portrétů, ale když zjistili, že dívka má v přístroji jen černobílý film, který navíc vyvolá až někdy na podzim, rychle o snímky ztratili zájem. Fotografka se pro ně stala jen jakousi kuriozitou, kterou sice nechápali, ale nechávali ji být. Pouze vtipálek Honza, kdykoliv na ni natrefil, pronesl: „Pozor, vyletí ptáček!“ a hlasitě se rozesmál. To ovšem Dáše nijak nevadilo.

Horší bylo, že po prvních dvou dnech už nevěděla, co by měla v kempu u Chmelaře fotit.

Naštěstí ji a její kamarádky zavádělo hledání indicií k celotáborové hře často do Úštěku. To bylo něco jiného! Dáša si město zamilovala. Úštěk stojící na skalním ostrohu, ze tří stran obtékaném potoky, si o fotografování přímo říkal. Dívka pořídila několik výtečných snímků v podloubí na náměstí a v úzkém průchodu vedle kostela. Kdykoli měla volno od táborových povinností, odbíhala do města a fotila synagogu, hrad nebo Pikartskou věž, byť tu momentálně obepínalo lešení. Letní slunce poskytovalo dost světla a ona se těšila, až své obrázky ukáže doma Davidovi. Ráda se procházela po náměstí, ale i v jeho bezprostředním okolí – Panským dvorem a pak úzkými schody přes hradby do uličky Údolní, která již byla spíš obyčejnou pěšinkou než skutečnou ulicí. Město se jí zkrátka stalo druhým domovem, na kterém ji rozčiloval jen protivný vláček pro turisty, který vozil zájemce z nádraží na náměstí a zpátky.

Byl to takový ten typ vláčku, který po dláždění táhla odporně přezdobená pseudolokomotiva, poháněná zřejmě motorem z nějakého starého motocyklu. Za sebou táhla čtyři různobarevné vagonky, obsazené turisty. Ti pořizovali fotografie pamětihodností přímo za jízdy a většinou na mobilní telefony. Dáša by se nad tím kýčem jen pobaveně ušklíbla, kdyby jí ta příšernost několikrát nevjela do záběru a nezkazila snímek. Jednou či dvakrát si dokonce všimla, že za volantem lokomotivy sedí pan Dvořák, údržbář z kempu.

Útulnost města však nebyla jediným důvodem, proč se Dáša se svým pobytem na táboře nakonec docela smířila. Ukázalo se totiž, že její spolubydlící z chatky vůbec nejsou tak protivné, jak se obávala. Bára, Klára i Veronika byly fajn a nikdy se ani slůvkem nezmínily o její plnoštíhlosti. Krom toho Dášu hřál pocit, že se stala poměrně důležitou členkou družiny Lasiček. Mohly za to indicie k celotáborové hře, které byly pokaždé nějak zakódované. Ostatní holky si s těmi šiframi (které přitom byly docela primitivní) většinou nevěděly rady. Dáša je pokaždé nechala chvíli trápit, vyluštila si zatím jednu či dvě futoshiky ze své sbírky logických úloh a pak se do toho vložila.

„Vždyť to nic není. Je to obyčejná Caesarova šifra.“

„No tos nám teda pomohla,“ brblaly holky.

„Caesarova šifra je základní substituční šifra. To znamená, že každý písmeno je nahrazený jiným písmenem, ale ten posun je u všech písmen stejný.“

„Mohla bys prosím mluvit česky?“

„Pokud je ten posun třeba o dvě pozice v abecedě, tak se všude místo A píše C, místo B se píše D a tak dál.“

„Aha, takže potřebujeme znát akorát ten posun?“ ukázala Bára, že alespoň jedna z Dášiných kamarádek chápe, o čem mluví. „Jak ho ale zjistíme?“

Dáša si vzala do ruky papír se šifrou a mrkla na začátek. No ovšem, to si mohla myslet! Tohle by přece vyluštilo i pětileté dítě!

„Určitě jste si všimly, že zatím každá šifra, kterou jsme vyluštily, začínala oslovením ‚HLEDAČI!‘ Tady je na začátku napsáno EIBAXZG! Takže...?“

Dáša se vyzývavě rozhlédla po ostatních Lasičkách, ale k odpovědi se neměla žádná z nich.

„Vždyť je to tak jasný! Abychom z E dostaly H, musíme ho posunout v abecedě o tři místa. Když o tři místa posuneme všechna písmena prvního slova, dostaneme naše slovo ‚hledači‘. Dál pokračujte stejně a máte to vyluštený.“

„Teda, jsi fakt dobrá,“ pronesla uznale Veronika. „Jak to, že to tak umíš?“

„Baví mě to,“ pokrčila Dáša naoko lhostejně rameny, v marné snaze nedat najevo, jak ji ta pochvala potěšila. „A taky chodím do Klubíčka.“

„Kam že to chodíš?“

„To je takovej kroužek luštění různých matematických rébusů.“

„Ty jo, to zní fakt zábavně,“ řekla Veronika a všechny holky se zasmály. Dokonce i Dáša.

— — —

Čtvrtý táborový den družina Lasiček (opět díky Dáše) jako první rozluštila šifru, z níž se dozvěděly, že další indicie ke

slepé mapě je ukryta u altánku na vyhlídce pod Budinou. Dívky zavýskly a vydaly se udaným směrem.

Když se konečně dostaly na místo, přivítala je silueta města, kterou měly před sebou jako na dlani. Ústěk se vyhříval ve slunečních paprscích a nastavoval se případným fotografům jako nějaká modelka. Dáša neodolala a pořídila si také jeden snímek.

„Pořád tam máš ten černobílej film?“ chtěla vědět Bára, která se najednou objevila vedle ní.

„Mně to stačí.“

„To nechápu. V barvách je to přece mnohem hezčí.“

„Černá a bílá, nebo spíš odstíny černý, bohatě stačej. Černobílý snímky mají mnohem lepší atmosféru.“

„Až si budeš prohlížet fotky, cos tu udělala, budeš mít pocit, že celý tohle léto bylo černobílý.“

„Černobílé léto,“ opakovala zamyšleně Dáša. „To se mi líbí.“

